

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **G. P.**,, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2013, č. j.: OAM-179/ZA-ZA13-ZA08-2013,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že 14. 6. 2013 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, která byla rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-179/ZA-ZA13-ZA08-2013 ze dne 11. 7. 2013 zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Žalobce má za to, že správní orgán rozhodl v rozporu se skutkovým stavem, platným právním řádem i mezinárodními závazky ČR, když tuto žádost posoudil tak, že mezinárodní ochranu dle ust. § 12, 13, 14, 14a) a 14b) zákona o azylu žalobci neudělil.

Žalobce napadá dané rozhodnutí z toho důvodu, že správní orgán v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil § 3 správního řádu, když nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nevedl řízení o udělení azylu tak, aby posílil důvěru žalobce ve správnost jeho rozhodování a napadené rozhodnutí nepovažoval za přesvědčivé, dále porušil § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, když neopatřil podklady nezbytné pro vydání rozhodnutí a nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, porušil pak také ust. § 68 odst. 3 správního řádu, když odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, nepřesvědčilo žalobce o správnosti rozhodnutí a postupu správního orgánu; správní orgán se v odůvodnění nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Dále pak žalovaný porušil

ust. §§ 12, 13, 14, 14a) a 14b) a i další ustanovení zákona o azylu, dále pak ustanovení kvalifikační směrnice, nerespektoval ustálenou judikaturu NSS ČR a čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Sdělil, že při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany správnímu orgánu sdělil, že se nemůže vrátit do Filipín z důvodu, že se obává pronásledování proto, že se zúčastnil kampaně proti bývalému starostovi ve městě, ze kterého pochází. Jeho obavy mají původ ve skutečnosti, že matky čtyř jeho přátel, kteří se také zúčastnili této kampaně, byly napadeny a zraněny za zvláštních okolností a bratranec žalobce zmizel.

Podle čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice „*Skutečnost, že žadatel již byl pronásledován nebo utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám pronásledování nebo způsobení vážné újmy, je závažným ukazatelem odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpění vážné újmy, neexistují-li závažné důvody domnívat se, že pronásledování nebo způsobení újmy se již nebude opakovat*“. Dle názoru žalobce je správní orgán při aplikaci této normy při rozhodování o udělení mezinárodní ochrany povinen přihlížet k tomu, že několik blízkých žalobce již bylo ohrožováno bývalým starostou, a tato hrozba se stále vztahuje i na žalobce, jakož to na vedoucí postavu kampaně proti jeho osobě.

Situace, v níž se nachází spadá dle žalobce pod kautelu § 2 odst. 9 zákona o azylu – pronásledování soukromou osobou, jelikož, jak rozvedeno níže, žalobce nemůže účinně využít státní prostředky ochrany. Podle čl. 8 odst. 2 kvalifikační směrnice „*při posuzování otázky, zda je situace v části země původu v souladu s odst. 1* (poznámka – tedy, že žadatel nepotřebuje mezinárodní ochranu), *přihlížejí členské státy při rozhodování o žádosti k celkové situaci panující v dotyčné části země a k osobní situaci žadatele*“. Podle zprávy ministerstva zahraničí USA – Country Report on Human Rights Practices 2012 – Philippines z 19. 4. 2013, je výrazným problémem Filipín „*podfinancovaný systém spravedlnosti a chybějící personál v tomto sektoru, z čehož vyplývá nízký počet vyšetřování, stíhání a nepřiměřená délka soudních řízení; rozšířená korupce a zneužívání státní moci*“. Dále se v této zprávě uvádí, že ve Filipínách dochází k bezprávním zmizením, popravám a mučení z různých důvodů, politický aktivizmus nevyjímaje. Rovněž ve zprávě Human Rights Watch – World Report 2013 – Philippines z 31. 1. 2013, z kterého pouze první větu v odůvodnění napadeného rozhodnutí použil i správní orgán, se tyto skutečnosti uvádí.

Správní orgán dle názoru žalobce a s ohledem na výše uvedené, zjevně nedostatečně vyhledal a zohlednil relevantní zprávy, které zkoumají možnost využití právních prostředků ochrany osoby v jeho situaci ve Filipínách. Vzhledem k výše zmíněné zprávě ve vazbě k situaci, v níž se nachází, je využití vnitřních právních prostředků ochrany velice obtížné, neúčinné a potažmo nemožné v jeho situaci. Má za to, že hrozba vážné újmy při jeho návratu do Filipín je reálná a využití ochrany prostřednictvím filipínských orgánů veřejné správy je, naopak, nereálné.

Domnívá se dále, že vzhledem k výše uvedenému, možnost vnitřního přesídlení, jakožto okolnost vylučující nárok na mezinárodní ochranu, není možné konstatovat toliko formálně s ohledem na teritoriální rozložení státu, bez zkoumání individuální (či lépe řečeno

individualizované) situace žadatele, jak uvádí např. rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4Azs 99/2007 – 93, kde soud judikovat: „*Při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Je třeba se zabývat zejména její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele (např. pohlaví, etnická příslušnost, rodinné vazby, zdravotní stav, věk a ekonomická situace), účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany. Rovněž je třeba zvážit bezpečnost žadatele, a to jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení*“. Přesto tak správní orgán učinil.

S rozhodnutím správního orgánu o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce nesouhlasí, protože z výše zmíněného skutkového popisu vyplývá, že mu na území Filipín hrozí vážná újma, jak je definovaná v čl. 15 kvalifikační směrnice a rovněž pronásledování soukromou osobou. Správní orgán dle žalobce pochybil při interpretaci zákona o azylu, když u výkladu jeho ustanovení nepostupoval v souladu s kvalifikační směrnicí. Má za to, že kdyby správní orgán postupoval v souladu s kvalifikační směrnicí, dospěl by k závěru, že má nárok na jednu z forem mezinárodní ochrany.

Na základě výše zmíněného se proto domnívá, že ČR by jeho vydáním zpět do Filipín porušila taky článek 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Toto byly také důvody, proč navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost rozhodnutí.

K namítanému porušení ust. § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu uvedl, že rozhodl na základě řádně zjištěného stavu věci, dal žalobci dostatečný prostor uvést všechny důvody, kvůli kterým o mezinárodní ochranu žádá. Obstaral si také dostatečné podklady, se kterými jmenovaného seznámil a umožnil se mu k nim vyjádřit, případně navrhnout jejich doplnění. V odůvodnění rozhodnutí je pak zřejmé, jak se s výpověďmi žalobce i použitými podklady vypořádal. Uvedl, že žalobce se ve vlasti nesetkal s žádným negativním jednáním vůči své osobě, které by bylo možno označit za pronásledování, případně v něm bylo schopno vyvolat opodstatněné obavy z pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Výslovně uvedl, že nebyl napaden, ani mu nebylo vyhrožováno. Své obavy odvíjí od skutečnosti, že matky jeho spolupracovníků byly záhadným způsobem napadeny a jeho bratranec zmizel. Dle názoru žalovaného nebylo nijak prokázáno, že by uvedené souviselo s některým z důvodů taxativně vyjmenovaných v § 12 o azylu. Žalobce hovořil o napadení matek jeho spolupracovníků, nikoli spolupracovníků samotných, navíc hovoří o napadení záhadným způsobem, čili není vůbec zřejmé, jestli vůbec souviselo s činností jejich synů. Rovněž souvislost zmizení žalobcova bratrance s osobou bývalého starosty je pouze žalobcovou spekulací.

Dle názoru správního orgánu nebylo ani prokázáno, že by stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nebyly schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před údajným

pronásledováním nebo vážnou újmu. Jmenovaný se totiž pomoc v zemi původu hledat vůbec ani nepokusil, nelze tudíž dospět k závěru, že by důsledně využil možnosti ochrany země svého původu. Žalovaný zdůraznil, že nepokusil-li se stěžovatel získat ochranu prostředky vnitrostátního práva, nemůže mu být poskytnuta mezinárodní forma ochrany. Ta je totiž až poslední možností v situaci, kdy všechny ostatní nástroje práva selhaly. Má tedy za to, že bylo po provedeném řízení dostatečně prokázáno, že žalobcem tvrzené skutečnosti nejsou relevantní ve smyslu ust. § 12 a § 14 a) zákona o azylu. Správní orgán náležitě posoudil skutkový stav věci, neshledal však důvodnost aplikace jiného ustanovení než ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. A proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 soudního řádu správního – dále jen „s.ř.s.“), po splnění podmínek ust. § 51 s.ř.s. rozhodl o věci samé bez jednání.

Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ze správního spisu soud zjistil, že 14. 6. 2013 podal žalobce, státní příslušník Filipínské republiky, filipínské národnosti, žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Jmenovaný není ani nikdy nebyl členem žádné politické strany. Byl vedoucím mládežnické organizace, která pomáhala problémové mládeži. Je svobodný, bezdětný, jeho rodiče a tři bratři žijí na Filipínách, sestra žalobce žije v ČR. Vzdělání má středoškolské. Na Filipínách pracoval v továrně na šití rukavic. Nikdy v minulosti proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. Filipíny opustil 15. 3. 2013. Cestoval letecky do Koreje, následně se dne 16. 3. letecky přesunul do ČR. V den příletu do ČR neměl platné vízum, proto následující den odletěl zpět do Koreje. Bezprostředně po návratu do Koreje odletěl do Francie, kam dorazil 19. 3. Z Francie zamířil letecky přímo do ČR, kam dorazil 20. 3. 2013. ČR je jeho cílovou stanicí, nikdy v minulosti na jejím území nebyl. Do vlasti se vrátit nechce, neboť se obává pronásledování z důvodu svých politických aktivit.

Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden 27. 6. 2013. Žalobce potvrdil správnost údajů, které uvedl v žádosti. S vydáním víza ani s vycestováním neměl žádné potíže. Uvedl, že se narodil ve městě M. Po ukončení základní a poté střední školy, což bylo v roce 2004, absolvoval krátkodobý krejčovský kurz a následně pracoval do roku 2008 v továrně na rukavice. V roce 2008 tuto práci opustil a začal studovat na vysoké škole informační technologie. Studium na vysoké škole přerušil po jednom roce studia. Od roku 2001 žalobce zpíval písně pro různé politické osobnosti během jejich volební kampaní, za svoji aktivitu byl placen. Uvedl, že byl vůdčí osobou mládežnické organizace jménem Sad army ve městě M. Psal a zpíval písničky proti minulému starostovi, který byl zkorumpovaný a nic pro běžné občany nedělal. Čtyři matky žadatelových spolupracovníků byly napadeny, dle žalobce byly zraněny záhadným způsobem a jejich život byl zachráněn jen díky tomu, že zavolal včas sanitku. Na policii však tuto událost nehlásil, jelikož ta je podle něj na straně bývalého starosty. Uvedl, že 26. 1. 2013 zmizel jeho bratranec, který měl mít v uvedený den schůzku se třemi vůdci vesnic ohledně podpory kandidáta ve volbách. Žalobce má podezření, že za jeho zmizení může bývalý starosta. Ani ohledně zmizení bratrance však policii nekontaktoval a neví, zda tak učinil někdo jiný z rodiny. Žalobce sám ani nikdo jiný z jeho rodiny nebyl nikdy napaden, nikdy mu nebylo vyhrožováno. Příbuzní mu pouze doporučili, ať odjede, jinak se mu může něco stát. Rodiče žalobce a jeho bratři se již přestěhovali do jiné části v rámci Filipín, on se však s nimi nepřestěhoval, nechtěl jim činit

potiže. Uvedl, že v případě přestěhování v rámci Filipín by byl lehce dohledatelný. Uvedl, že by chtěl bydlet u své sestry v ČR, naučit se česky a žít zde a pracovat.

Rozhodnutím žalovaného z 11. 7. 2013, č. j. OAM-179/ZA-ZA13-ZA08-2013 bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvo vnitra ČR žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítlo jako zjevně nedůvodnou.

Soud dospěl k závěru, že pokud jde o žalobní body vytýkající žalovanému porušení § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, soud nemůže žalobci přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci spočívající především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobci byl poskytnut dostatečný prostor, aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky, na které odpovídal v rámci pohovoru mu byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Za účelem důkladného posouzení věci žalovaný opatřil další podklady rozhodnutí, a to informace o zemi původu, s kterými porovnal tvrzení žalobce, zabýval se dostupností ochrany v případě žalobcem tvrzených problémů. Jedná se o informace agentury Freedom House, Svoboda ve světě, Filipíny z ledna roku 2013, dále vycházel z výroční zprávy agentury Human Rights Watch – Filipíny z ledna roku 2013 a měl k dispozici informace obsažené v Infobance ČTK „Země světa – Filipíny“.

Žalovaný své rozhodnutí dostatečně srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, zabýval se všemi rozhodnými skutečnostmi, vyhodnotil všechna tvrzení žalobce, relevantní z hlediska příslušných ustanovení zákona o azylu. Z tvrzení žalobce vyvodil správné skutkové závěry. Z odůvodnění je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud žalobu zamítl podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a proč neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, ani podle § 14 a) zákona o azylu.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu ve znění účinném pro projednávanou věc se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvede skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14 a) zákona o azylu.

Podle § 12 zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Žalobce netvrdil, že by v zemi původu byl pronásledován soukromými osobami. Uvedl pouze, že byl vůdcem mládežnického hnutí ve městě, kde žil a psal a zpíval písničky proti minulému starostovi. On sám, ani nikdo z jeho rodiny však nikdy napaden ani pronásledován nebyl, sdělil pouze, že čtyři matky jeho spolupracovníků byly napadeny a zraněny záhadným způsobem a jeho bratranec zmizel 26. 1. 2013, kdy měl schůzku se třemi vůdci vesnic, ohledně podpory kandidáta ve volbách. Mládežnická organizace, kterou žalobce vedl, podporovala současného starostu ve volbách a dále dělali obecně prospěšné práce, například čištění parku. Sdělil také, že nejenže nebyl on, ale ani nikdo z rodiny napaden, nikomu nebylo ani fyzicky vyhrožováno s tím, že jeho rodiče a bratři již v původním městě M. nežijí, odstěhovali se do jiné části Filipín, žalobce s nimi neodešel.

Soud má za prokázáno, že podmínky ustanovení § 12 zákona o azylu v případě žalobce nebyly splněny, neboť není důvod, aby žalobce měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodů zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, neboť, ač byl vůdcem mládežnického hnutí, které se stavělo proti bývalému starostovi, on sám žádné potíže ve městě, kde žil, neměl, nikdy jemu ani jeho rodině nebylo vyhrožováno, ani nebyl on ani nikdo z jeho blízké rodiny napaden. Pokud hovořil o tom, že byly napadeny a zbity za záhadných okolností matky jeho spolupracovníků z mládežnického hnutí, jakým záhadným způsobem byly napadeny, žalobce vůbec nezmínil, ani neuvedl, proč usuzoval na to, že jejich „záhadné“ napadení bylo v souvislosti s tím, že byly matkami jeho spolupracovníků a že tito se stavěly proti bývalému starostovi, ani neuvedl, proč zmizení jeho bratrance dává do souvislosti s nějakými politickými aktivitami.

Navíc žalobce sdělil, že se nikdy v žádném případě neobracel na policii, i když v jeho případě, ani v případě jeho blízké rodiny k tomu nebyl sebemenší důvod. Jediný důvod snad byl v případě napadení matek jeho spolupracovníků a zmizení jeho bratrance. Žalobce tedy nemůže říci, jaký by byl postoj policie na Filipínách k těmto událostem, když ani jednu z uvedených dvou skutečností nikdy na policii neohlásil.

Podle § 14 a) odst. 1 zákona o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst. 2 § 14 a) za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Bylo prokázáno, že žalobci nebyl uložen trest smrti, nepřichází v úvahu ani mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žalobce, ani vážné ohrožení jeho života nebo lidské důstojnosti z důvodu jeho politických aktivit a ani jeho vycestování po posouzení skutečností, které sám uvedl, nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR.

Tvrzení žalobce soud pokládá za tvrzení ryze účelové, protože si chce zlegalizovat pobyt na území ČR, neboť ani v době, kdy se žalobce, jak sám uvedl, politicky angažoval jako vůdce mládežnického hnutí, neměl vůbec žádné problémy se státními orgány ani soukromými osobami. V tomto směru tedy nebylo v jeho případě co oznamovat policii či něco řešit, takže soud dospěl ke stejnému závěru jako správní orgán, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, která by svědčila o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12 nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a) zákona o azylu.

Soud tedy dospěl k závěru, že správní orgán správně shledal naplnění podmínek ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou.

Žaloba žalobce tedy důvodná není a soud ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány. Pokud jde o žalovaného, kromě běžné úřední činnosti mu žádné náklady nevznikly

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. ledna 2014

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová